

Kiszorítódsi

„Egy gondolat bánt engemet!”

Illetve, több gondolat bánt, de most ez az egy
nyomul előtérbe. Eszembe jutott ugyanis,
hogy ha egy versem valahol megjelenik,
mindig kiszorít valami idegen írást, költeményt vagy prózát,
ami különben éppen ott jelenne meg.

No jó! Mondjuk az is megjelenik az illető sajtóorgánium
következő számainak egyikében, esetleg egy másik lapban
vagy folyóiratban. No de akkor éppen az szorít ki valami mást,
amit én szorítottam ki előzőleg. Persze,
ami ekkor szorul ki, esetleg mégis megjelenik
ugyanannak a lapnak egy későbbi számában
vagy egy másik helyen. De a végtelenségig
nem mehet így, lévén a folyóiratok,
heti- és napilapok terjedelme véges.

Úgyhogy a végén valami végképp kiszorul,
soha nem jelenik meg sehol, és a folyamat elindítója
eredetileg az én versem volt; személy szerint
én magam. Tehát minden megjelenő írással megkárosítok
valakit erkölcsileg és anyagilag, pedig eszem ágában sem volt
ártani neki, ő meg nem tudhatja, hogy végeredményben
miattam szorult ki, annyian szorították ki utánam sorra egymást.
Lehet, hogy egy férfinak vagy nőnek az életét
mentette volna meg az a néhány száz forint,
amit végül is nem kaphatott meg, mert a sehol meg nem jelent
művekért tiszteletdíj se jár. Én meg úgy teszek,
mint aki eldobja a banánhéjat, továbbmegy,
más pedig elcsúszik rajta, és kitöri a nyakát,
mikor a tettes messze jár. Soha tudomásomra se jut,
hogy voltaképpen gondatlanságból okozott emberölést követtem el.
Eleszem mások ételét, eliszom italát, elszívom levegőjét.
Igaz, ők is megtennék velem ugyanezt, ha tudnák.
Ártatlan bűnösök, tiszta kezű zsebtolvajok,
érzékeny lelkiismeretű bérgyilkosok vagyunk! Mi mások?
Bocsássatok meg, kiknek kárt okoztam!
Támadjatok fel halottaitokból, kiket könnyelműen megöltem,
idióta módján, ti félreismert lángelmék,
egymásba mosódó arcú, veszélyt nem is gyanító ismeretlenek!